

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem 9. k. 505, X J.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2018, č. j. KUOK 34057/2018, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 8. 1. 2018, č. j. MUSP 1378/2018. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 16. 8. 2017 v 10.26 h v obci Loučná nad Desnou, Rejhotice 27, na silnici I/44 ve směru na obec Jeseník při řízení motorového vozidla Škoda Yeti, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 18 km/h

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

a po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 68 km/h. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, vady výroku a vady při měření rychlosti.
4. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí správní orgány řádně neodůvodnily. Rozhodnutí neobsahovalo úvahu o mimořádném snížení výměry pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Dále městský úřad pouze konstatoval, že neshledal důvody k upuštění od nákladů řízení, ale tuto úvahu rovněž neodůvodnil. Městský úřad při výměře sankce nezohlednil všechna zákonná kritéria podle § 37 až § 40 zákona o přestupcích. Dále městský úřad porušil zákaz dvojího přičítání, protože kladl žalobci k tíži skutečnosti, které jsou znakem skutkové podstaty, tj. že došlo k překročení rychlosti v obci a že se jedná o jednání společensky nebezpečné. Městský úřad přehlédl polehčující okolnosti, kterými byly nulový provoz, přehledný, rovný a bezpečný úsek s kvalitním povrchem, zánovní motorové vozidlo s dobrými brzdami atp. Městský úřad parafrázoval zákonnou definici vědomé nedbalosti, ale neodkázal na příslušné ustanovení zákona a úvahy k zavinění nebyly postačující. Správní orgány se měly zabývat tím, zda řidič věděl, že se nachází v obci, že je zde rychlostní limit 50 km/h, že tento rychlostní limit překračuje a že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů se spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Správní orgány se však zabývaly pouze tím, zda řidič věděl, že se nachází v obci. Další otázky zůstaly neřešeny a nezodpovězeny. Závěr o vědomé nedbalosti je tak nedostatečně odůvodněn. Zejména lze namítat, že správní orgány ani neidentifikovaly zájem chráněný zákonem a nijak se nezabývaly ani neurčitým právním pojmem „přiměřené důvody“, který je přitom kritériem obou forem nedbalosti a jeho užití by tedy mělo být při úvaze o nedbalostním zavinění vždy podrobně odůvodněno.
5. Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly. Zejména ve výroku chybí ustanovení zákona, podle kterého městský úřad uložil správní trest pokuty, jakož ani ustanovení obsahující zákonná kritéria k uložení správního trestu (a nejsou obsažena ani v odůvodnění). Žalobce také namítal, že městský úřad překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že může pokutu a náklady řízení uhradit jen a pouze na účet městského úřadu, případně poštovní poukázkou. Žalobce by přitom jinak mohl tyto částky uhradit libovolným způsobem v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce poukázal na to, že policisté sice mají podle § 79a zákona o silničním provozu pravomoc provádět měření rychlosti, avšak žalobce nenalezl zákonnou oporu k tomu, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž (protiprávním) jednání je pořizován důkaz. Z právního řádu přitom vyplývá nejen princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí či zásada zákonnosti, ale též obecný princip, že důkazy lze zásadně pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby. Konkrétní výjimky musí být výslovně stanoveny zákonem (srov. např. § 158d zákona č. 141/1961, trestní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku). Jelikož taková výjimka není zakotvena ve vztahu k měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu, je nutno dovodit, že

taková pravomoc policistům nebyla svěřena a skryté měření rychlosti je excesem a postupem *ultra vires*. Proto je výstup z měření prováděného skrytým způsobem nepoužitelným důkazem a tento důkaz je pořízen v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu. Při výkladu § 79a zákona o silničním provozu je pak nutné respektovat výkladovou zásadu *in dubio pro mitius*.

7. Dále žalobce namítal, že nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu. Při skrytém měření dojde jen k minimálnímu naplnění účelu dané pravomoci, neboť potrestaný řidič se sice hypoteticky může v budoucnosti polepšit, přesto však již došlo k následku, a to k abstraktnímu ohrožení bezpečnosti provozu. Pokud by měření bylo viditelné, preventivní efekt by byl nesporně mnohonásobně vyšší, neboť asi každý řidič by zpomalil. Tento svůj výklad žalobce označil za teleologický.
8. Správní orgány se touto podmínkou měření rychlosti (účelem) nijak nezabývaly a jedná se tak o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podmínkami měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu se měly správní orgány zabývat bez návrhu, jde o otázku zákonnosti zcela zásadního důkazu.
9. Nepřezkoumatelné je napadené rozhodnutí v části, kdy od naměřené rychlosti správní orgány odečetly odchylku 3 %, aniž by uvedly, na základě kterého podkladu tak činí, a aniž by tento podklad byl obsahem spisu a byl proveden jako důkaz a žalobce se s ním mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Navíc byla tato odchylka nesprávně vypočtena.
10. Žalobce namítal, že naměřená rychlost byla v jeho neprospěch ovlivněná tzv. slip efektem, tj. jevem, který vzniká, pokud se laserový paprsek po celou dobu měření neodráží od stále stejného místa (na vozidle). V tomto případě byly „ideální“ podmínky pro vznik „slip effectu“, neboť měření rychlosti bylo prováděno manuálně na větší vzdálenost, navíc z boku a v úseku s nezanedbatelným převýšením. Není v možnostech fyzické osoby udržet za těchto podmínek měřicí bod rychloměru na stále stejném místě měřeného vozidla po celou dobu měření, protože vozidlo nejede přímo k rychloměru, ale pod značným úhlem, a to jak horizontálním, tak v tomto případě i vertikálním. Laserový paprsek se tedy s pravděpodobností hraničící s jistotou po dobu měření neodrážel od stále stejného místa na vozidle a lze tak konstatovat, že naměřená rychlost neodpovídá rychlosti skutečné, protože rychloměr funguje na principu diferenčního dálkoměru a je pro jeho přesnost měření zcela zásadní, aby se laserový paprsek po celou dobu měření odrážel od stále stejného místa. Rychloměr totiž měření rychlosti provádí tak, že po určitou dobu provádí sérii měření okamžité vzdálenosti bodu odrazu vyslaného laserového paprsku (známé veličiny: konstantní rychlost světla a čas, za který se vyslaný paprsek „vrátí“, tedy lze použít rovnici $s = v \times t$), na základě čehož zjistí vzdálenost, kterou měřený objekt urazil za celou dobu měření, načež je vypočtena průměrná rychlost měřeného objektu. Pokud se však laserový paprsek při měření neodráží od stále stejného bodu na měřeném vozidle, vozidlo se z hlediska rychloměru „přiblíží“ nejen o vzdálenost, o kterou se skutečně přiblížilo, ale též o vzdálenost, o kterou se bod odrazu laserových paprsků vysílaných přiblížil ve vztahu k rychloměru. Délka kapoty je okolo 1,5 m, zhruba o tuto vzdálenost se tedy měřené vozidlo mohlo „přiblížit“ z hlediska rychloměru, ačkoliv k žádnému přiblížení ve skutečnosti nedošlo. Rychloměr to však není schopen rozpoznat, protože „přiblížování“ narůstá pomalu a vyhodnotí to jako akceleraci v průběhu měření, tedy vypočítal vyšší než skutečnou rychlost. Přitom nepřesnost 1,5 m učiní při tak krátké době měření rozdíl až několik desítek km/h. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl, aby byl jako důkaz obstarán znalecký posudek či odborné vyjádření, anebo proveden vyšetřovací

pokus k otázce, zda je použitý rychloměr odolný vůči tzv. slip efektu, což bude prověřeno minimálně za pomoci testů provedených redaktory BBC v dokumentu dostupném na <https://www.youtube.com/watch?v=N25ybu2y2aA>.

11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce neuvedl konkrétní vady skutkových zjištění. K námitce, že správní orgány nevyužily správní úvahy o užití § 44 zákona o přestupcích, žalovaný uvedl, že „*negativní skutečnosti nelze z povahy věci prokazovat a ani odůvodňovat*“. Žalovaný neuznal ani námitku porušení § 37 zákona o přestupcích, protože podle tohoto ustanovení správní orgán „*zejména přehlédne*“ k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Proto „*nemá správní orgán povinnost všechna kritéria vypisovat a ke všem se vyjadřovat. Navíc ne všechna kritéria lze v jednotlivých případech aplikovat*“. Podle žalovaného žalobce s touto námitkou spočíhal na to, že soud „*nějaké to nezohledněné kritérium*“ dohledá a napadené rozhodnutí zruší. Městský úřad uložil pokutu na samé spodní hranici zákonného rozmezí, což „*samo o sobě vylučuje jakékoliv dvojí přičítání*“. Zpochybnění závěrů správního orgánu o vědomé nedbalosti a jeho zdůvodnění „*je subjektivním názorem*“ žalobce a nemá oporu ve spisu. Námitka žalobce, že výrok je vadný, protože neobsahuje všechna zákonná ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly, je obecná a žalobce „*neuvedl ani jedno konkrétní ustanovení, které ve výroku chybí*“. Městský úřad žalobci neuložil, jak konkrétně má platbu provést, žalobce nebyl zbaven práva zaplatit pokutu jiným způsobem, než je uveden v rozhodnutí. Jako nedůvodnou shledal žalovaný námitku proti skrytému měření rychlosti Policií ČR, forma měření je upravena v § 79a zákona o silničním provozu a interními předpisy Policie ČR.
12. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 3. 2018 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení.
13. **Ze správního spisu** z oznámení přestupku, úředního záznamu ze dne 21. 8. 2017 a záznamu o přestupku z rychloměru soud zjistil spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Podle oznámení přestupku žalobce žádal o řešení přestupku ve správním řízení, odmítl se vyjádřit a podepsat oznámení.
14. Z úředního záznamu soud zjistil, že dopravní značení v místě a době měření bylo v souladu se zákonem o silničním provozu, nebylo porušeno, ani zakryto. Žalobci byla navržena bloková pokuta ve výši 500 Kč, ale žalobce nesouhlasil s přestupkem a chtěl sepsat oznámení přestupku, do kterého se odmítl vyjádřit i podepsat.
15. Podle záznamu o přestupku z rychloměru režim měření byl manuální a „vzdálenost“ byla 190,5 m. Na fotografii je vozidlo zachyceno zepředu po vyjetí ze zatáčky. Podle ověřovacího listu č. 8012-OL-70480-16 byl silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI ověřen jako stanovené měřidlo splatnosti do 6. 12. 2017. Součástí spisu je výtisk mapy ze serveru mapy.cz a místo Rejhotice s vyznačeným místem spáchání přestupku.
16. Příkaz městského úřadu ze dne 11. 10. 2017 byl zrušen po podání odporu. Dokazování výše citovanými listinami proběhlo při jednání dne 13. 12. 2017, kterého se nezúčastnil žalobce ani jeho zmocněnec Ing. M. J.

17. **Městský úřad rozhodnutím ze dne 8. 1. 2018** uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu. Od naměřené rychlosti vozidla po odečtu odchylky činila rychlost 68 km/h. Městský úřad označil jednání žalobce tak, že je pro společnost nebezpečné, protože žalobce ohrožoval zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví a také zájem na ochraně cizího i svého majetku. V neprospěch žalobce městský úřad přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nedodržel dovolenou rychlost v obci, kde lze předpokládat jiný sled událostí než při jízdě mimo obec, a tak lze předpokládat pohyb chodců a zvýšený provoz. Žalobce spáchal přestupek v 10.26 h. Vzhledem k umístění dopravní značky IS 12a – „Začátek obce“ a okolní zástavbě žalobce musel vědět, že obcí projíždí. Tímto porušením ohrozil zájem společnosti na řádném dodržování stanovené rychlosti v obci, kdy v případě jejího překročení se zvyšuje riziko ohrožení života a zdraví osob a za škodu na majetku. V tomto případě se jedná o páteřní komunikaci I. třídy, která je hlavní spojnici na Ostravu a je zde několik vyústění z míst ležících mimo hlavní pozemní komunikaci.
18. Ve prospěch žalobce městský úřad přihlédl k následku a k tomu, že šlo o ohrožovací přestupek, který je méně závažný než poruchový. Městský úřad přihlédl ve prospěch žalobce k tomu, že nebylo zjištěno, že by došlo k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Městský úřad ve prospěch žalobce přihlédl k jeho osobě, především ke kartě řidiče, kde žalobce nemá žádný záznam o spáchaných přestupcích.
19. Městský úřad konstatoval k zavinění, že žalobce spáchal přestupek z vědomé nedbalosti, kdy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. K tomuto závěru dospěl městský úřad tak, že žalobce musel vědět, že projíždí obcí, protože kolem komunikace je oboustranná hustá zástavba. Žalobce spáchal samotný přestupek konáním, tedy jen ze samotné vůle žalobce. V uvedené věci neshledal městský úřad žádné polehčující ani přitěžující okolnosti, a proto uložil pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí, zejména s ohledem na to, že v kartě řidiče nemá žalobce žádný záznam za spáchaný přestupek. Takový závěr sám městský úřad shledal za odůvodněný, přiměřený a v plné míře respektující § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. K nákladům řízení městský úřad odkázal na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb. Městský úřad uvedl, že v daném případě neshledal důvod k upuštění od nákladů řízení.
20. **Žalovaný se v rozhodnutí o blanketním odvolání** ztotožnil se skutkovými i právními závěry městského úřadu. Žalovaný považoval shromážděné důkazy za dostačující. Žalovaný shledal sankci jako přiměřenou závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti a jako řádně a dostatečně odůvodněnou.
21. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
22. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem*

důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Tento názor lze aplikovat i v souzené věci na přezkoumávané správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

23. K námitce žalobce o nedostatečném odůvodnění úvahy městského úřadu, že „*v daném případě neshledal důvod k upuštění od nákladů řízení*“, soud dospěl k závěru, že tato úvaha vůbec nebyla na místě. Podle § 79 odst. 5 věty třetí správního řádu (účinného ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu o přestupku) *v případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit*. Žalobce však žádnou žádost o snížení nepodal. Městský úřad nebyl *ex offio* oprávněn rozhodovat o snížení paušální částky náhrady nákladů správního řízení. Tato vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
24. Žalobce dále namítal, že správní orgány neprovedly správní uvážení nad aplikací institutu mimořádného snížení sankce.
25. Podle § 44 odst. 1 zákona o přestupcích je za přestupky možné „*uložit pokutu v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.*“
26. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o přestupcích, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „*zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.*“
27. V posuzovaném případě by připadalo v úvahu užití pouze § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobce v žalobě však žádné konkrétní důvody u této námítky neuvedl a v celém správním řízení i před jeho zahájením byl zcela pasivní. Ani ostatní okolnosti posuzovaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci institutu mimořádného snížení výměry sankce. V posuzovaném případě se jednalo o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu a obvyklých osobních poměrů pachatele, přičemž stěžovatelem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46, nebo č. j. 4 As 114/2018-49).
28. Soud neshledal důvodnou námitku, že městský úřad nebo žalovaný nezohlednily při ukládání sankce všechna kritéria podle § 37 - § 40 zákona o přestupcích. Městský úřad

odůvodnil své úvahy při ukládání pokuty tím, že je pro společnost nebezpečné, protože žalobce ohrožoval zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví a také zájem na ochraně cizího i svého majetku...že žalobce nedodržel dovolenou rychlost v obci, kde lze předpokládat jiný sled událostí než při jízdě mimo obec, a tak lze předpokládat pohyb chodců a zvýšený provoz. Žalobce spáchal přestupek v 10.26 h. Vzhledem k umístění dopravní značky IS 12a – „Začátek obce“ a okolní zástavbě žalobce musel vědět, že obcí projíždí. Tímto porušením ohrozil zájem společnosti na řádném dodržování stanovené rychlosti v obci, kdy v případě jejího překročení se zvyšuje riziko ohrožení života a zdraví osob a za škodu na majetku. V tomto případě se jedná o páteřní komunikaci I. třídy, která je hlavní spojnici na Ostravu a je zde několik vyústění z míst ležících mimo hlavní pozemní komunikaci.

29. Ve prospěch žalobce městský úřad přihlédl k následku a k tomu, že šlo o ohrožovací přestupek, který je méně závažný než poruchový. Městský úřad přihlédl ve prospěch žalobce k tomu, že nebylo zjištěno, že by došlo k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Městský úřad ve prospěch žalobce přihlédl k jeho osobě, především ke kartě řidiče, kde žalobce nemá žádný záznam o spáchaných přestupcích... že neshledal žádné polehčující ani přitěžující okolnosti, a proto uložil pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí, zejména s ohledem na to, že v kartě řidiče nemá žalobce žádný záznam za spáchaný přestupek.
30. Toto odůvodnění shledal soud jako dostačující pro vyslovení závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Městský úřad uvedl, že neshledal žádnou přitěžující okolnost a skutečně žádnou necitoval. Žalobce má pravdu v tom, že za přitěžující okolnost městský úřad nemohl shledat to, že žalobce přestupek spáchal v obci, protože tato skutečnost je znakem skutkové podstaty posuzovaného přestupku: podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*
31. K okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce (zásada zákazu dvojího přičítání) – srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS.
32. Uvedená vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože by jinak bez této úvahy obstálo a pokutu městský úřad uložil v nejnižší možné výši.
33. Nedůvodná je námitka, že výrok neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly. Citace zákonných ustanovení, která dopadala na souzenou věc, správní orgány obou stupňů provedly zcela v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, je vždy významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl. V*

projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobce porušil. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobce dopustil a jakou právní povinnost porušil a navíc veškerá relevantní ustanovení zákona o silničním provozu byla v rozhodnutích uvedena. Městský úřad ve výroku uvedl mj. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu i § 18 odst. 4 téhož zákona a u pokuty citoval § 125c odst. 5 písm. g) a dále § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. Tyto odkazy byly v posuzovaném případě zcela dostačující.

34. Neopodstatněná je námitka, že městský úřad nepřihlédl ke skutečnostem jako nulový provoz, přehledný, rovný a bezpečný úsek s kvalitním povrchem, zánovní motorové vozidlo s dobrými brzdami atp. Žalobce tyto skutečnosti uvedl až v žalobě, tedy v řízení, kdy soud pouze přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházející řízení. Pokud žalobce tyto skutečnosti neuvedl ve správním řízení, nejde o vadu, když se k nim správní orgány nevyjádřily. Jestliže nebyly hodnocení hustoty provozu a další skutečnosti městskému úřadu neznámé uvedeny v úředním záznamu Policie ČR, podáních žalobce atp., nemohl se k nim městský úřad vyjádřit, stejně jako žalovaný (pokud jim nebyly některé skutečnosti známy např. z úřední činnosti). V posuzované věci však nebyl důvod výslovně se k nim v rozhodnutí vyjadřovat.
35. Žalobním námitkám týkajícím se zjištění skutkového stavu soud nepřisvědčil.
36. Obecně vzato nelze vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI může dojít k chybě měření v důsledku zasažení překážky mezi stanovištěm rychloměru a měřeným vozidlem měřicím laserovým paprskem. K tomu, aby tuto možnost musel v řízení o přestupku správní orgán zkoumat, však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50.
37. Absence zásady koncentrace v přestupkovém řízení ve spojení s principem plné jurisdikce správního soudnictví umožňuje s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115) namítat rozhodné skutečnosti až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu bez ohledu na jejich využití v odvolacím řízení. V daném případě však ani ve správním řízení, ani v řízení soudním nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by byť jen otřásly skutkovým zjištěním policistů vycházejícím z provedeného měření rychlosti, natož aby je vyvrátily.
38. Krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo ověřeno a typ schválen. Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle kterého *specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.*

39. Ve věci je proto rozhodné, že správní orgány z ověřovacího listu osvědčily ověření měřicího přístroje a jeho kalibraci (viz citovaný ověřovací list). Samotný technický popis nespadá do rozsahu a ani reálných možností soudního rozhodování a nemůže v daném případě vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
40. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii uprostřed snímku a viditelnost byla perfektní.
41. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi, vozidlo by nebylo v rámci dosahu záměrného kříže nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu sodu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, podle kterého *„celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“*
42. Odkaz žalobce na § 158d trestního řádu je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci Policie ČR při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochází proto k zásahům do osobní sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Policie je oprávněna k měření rychlosti v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.
43. Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Je zjevné, že zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření policií prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Je tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon také policii neukládá o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Lze tedy uzavřít, že z výše citovaných

ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie České republiky je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy.

44. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., náleží Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).
45. Pokud se žalobce domníval, že měření bylo provedeno nesprávně, resp. že jel jinou rychlostí, není soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně poté, co byl zastaven zasahujícím policistou. V pozdějším uplatnění takové argumentace lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
46. Další dokazování přitom krajský soud provádět nemusel, neboť to k rozhodnutí ve věci samé nebylo třeba. Ve správním řízení totiž byl skutkový stav potřebný pro rozhodnutí o obvinění z přestupku zjištěn tak, že nevyvstala žádná rozumná pochybnost o tom, jak proběhl rozhodný skutkový děj, že v rámci něho přestupkově relevantním způsobem jednal žalobce a že jeho jednání je přestupkem, za který nese odpovědnost. Argumenty týkající se nesprávného postupu, a tedy možného nesprávného výsledku měření rychlosti vozidla, které žalobce řídil, nemohou uvedený závěr zpochybnit. Není zjevné, že by při měření rychlosti policisté postupovali jakkoli chybně; k měření použili adekvátní zařízení opatřené osvědčením platným i v době měření. Měření je zdokumentováno výstupem obsahujícím nejen rozhodné údaje o rychlosti měřeného vozidla, nýbrž i fotodokumentaci z okamžiku, kdy měření probíhalo; vozidlo je uprostřed snímku z rychloměru, je zachyceno zepředu, uprostřed vozidla je záměrný kříž a na snímku není žádná překážka mezi rychloměrem a měřeným vozidlem. Z povahy přístroje užitého k měření (silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci – viz k podobnému problému rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27; dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50).
47. Tvzení žalobce, že v daném případě mohlo dojít k tzv. „slip effectu“, soud shledal za hypotetické a konkrétně nepodložené. Městský úřad prokázal snímkem z rychloměru, že vozidlo bylo měřeno přibližně v přímém směru, nikoliv z boku, a ke „slip effectu“ by proto nemělo dojít. Jak bylo uvedeno výše, v případě, že by se měřicí bod posunoval, došlo by k chybovému hlášení. Uvedené námitky jsou spíše spekulativní a účelové a bylo by nadbytečné si za tímto účelem nechat vypracovat znalecký posudek, jenž by opakoval žalobcem odkazované testy provedené redaktory BBC (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56).
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 As 245/2016-40, uvedl: „*pokud takový řidič obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsaných důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody*“

spolehnout.“ Podle rozšířeného senátu rovněž „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Věrohodnost důkazů se však žalobci zpochybnit nepodařilo, naopak došlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu v souladu s výše citovanými judikatorními závěry.

49. Nedůvodná je námitka, že správní orgány neodůvodnily závěr o vědomé nedbalosti a nezodpověděly otázky, že je zde rychlostní limit 50 km/h, že tento rychlostní limit překračuje a že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů se spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.
50. Městský úřad uvedl, že žalobce spáchal přestupek z vědomé nedbalosti, kdy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. K tomuto závěru dospěl městský úřad tak, že žalobce musel vědět, že projíždí obcí, protože kolem komunikace je oboustranná hustá zástavba. Žalobce spáchal samotný přestupek konáním, tedy jen ze samotné vůle žalobce.
51. Soud proto nesouhlasí s žalobcem, že městský úřad jen citoval § 15 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích (přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí). Městský úřad mimo citaci správně vybraného ustanovení svou úvahu konkretizoval, a to v souladu s judikaturou správních soudů (např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*). Městský úřad oprávněně usuzoval na naplnění složky vědění z prokázaných okolností protiprávního jednání a zároveň nemohl zohlednit žádné důvody, pro něž by se žalobce mohl spolehnout, že zájem chráněný zákonem neporuší, neboť ty při dokazování nevyšly najevo a on sám žádné neuvedl.
52. V souzené věci bylo prokázáno úředním záznamem Policie ČR, že značka o začátku obce zde nechyběla. Že žalobce spáchal přestupek v obci, dále vyplynulo z mapky policisty označeného místa, provedené jako důkaz při jednání, jak soud citoval výše.
53. Z celkového odůvodnění obou napadených rozhodnutí se totiž podává, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 18 km/h, na místě policistům neposkytl žádné vyjádření a neposkytl ho osobně ani v průběhu celého správního řízení. Ze zjištěného skutkového stavu a okolností věci se nepodává žádná skutečnost či indicie, že by žalobce nemohl sledovat dopravní značení v místě přestupku, nemohl sledovat tachometr (rychloměr) ve vozidle nebo byl v takovém stavu, že by nebyl schopen ovládat a řídit vozidlo či neznal relevantní předpisy (podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu *řídit vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*). Mít pod kontrolou své vozidlo (znát rychlost, jakou se pohybuje, a moci ji ovlivnit) je základní povinností každého řidiče. Ostatně proto jsou automobily vybaveny rychloměry a řidiči mají povinnost udržovat vozidlo v náležitém technickém stavu, aby se na zobrazené údaje mohli spolehnout.

54. Žalobní tvrzení, že městský úřad neidentifikoval zájem chráněný zákonem, je v rozporu s rozhodnutím městského úřadu o přestupku. Městský úřad v něm uvedl, že „*jednání žalobce ... je pro společnost nebezpečné, protože žalobce ohrožoval zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví a také zájem na ochraně cizího i svého majetku ... v obci ... kde lze předpokládat jiný sled událostí než při jízdě mimo obec... lze předpokládat pohyb chodců a zvýšený provoz*“. Žalobce spáchal přestupek v 10.26 h. Vzhledem k umístění dopravní značky IS 12a – „Začátek obce“ a okolní zástavbě žalobce musel vědět, že obcí projíždí. Tímto porušením ohrozil zájem společnosti na řádném dodržování stanovené rychlosti v obci, kdy v případě jejího překročení se zvyšuje riziko ohrožení života a zdraví osob a za škodu na majetku.
55. Soud souhlasí s městským úřadem a žalovaným v tom, že žalobce si musel být vědom i značného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tedy míry překročení limitu. Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Ostatně, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.
56. Rychlost 68 km/h v obci v 10.26 h na hlavní pozemní komunikaci s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h (tedy rychlost o 36 % vyšší, tj. nikoli marginální překročení rychlosti) nelze rozhodně považovat za čin s nedostatkem škodlivosti pro společnost.
57. K namítané nepřezkoumatelnosti odečtu 3 km/h od naměřené rychlosti soud konstatuje, že správní orgány provádějí tento odečet ve prospěch osob obviněných z přestupků, tudíž nemůže dojít k porušení jakéhokoli jejich veřejného subjektivního práva. Odečet vychází ze správní praxe, která je shodná ve všech projednávaných přestupcích spáchaných překročením nejvyšší dovolené rychlosti a tudíž je pro správní orgány závazná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. ve Sb. NSS 605/2005). Soudu je z úřední praxe známo, že tento postup správní orgány provádějí na základě stanoviska Ministerstva dopravy č. 89/2006–160–LEG/1 ze dne 4. 8. 2006 (např. z vyjádření k žalobě ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 29/2016, bod 15). Soud zdůrazňuje, že odečet odchylky 3 km/h (příp. 3 %) naměřenou rychlost snižuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48 a ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016-43).
58. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž jako informaci magistrátu pro žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.
59. Žalobcovým návrhům na dokazování soud nevyhověl pro nadbytečnost, protože skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu podle § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
60. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem

správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.

61. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. srpna 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně